

רב"ט וסרמן יורם

2169435

בן רות ויהושע

נולד ב- כ"ג טבת תש"יב 21.1.1952

התגייס לצה"ל באוקטובר 1972

שירות בפלס"ר 95

נפל ב- י"ב תשרי תשל"יד 8.10.1973

בקרב על החרמון.

יורם, בן רוח ויהושע זיל, מוצבלי השואה וממייסדי קיבוץ נזר-סירני, נולד ביום כ"ג בطبת חישוב (21.1.1952) בקיבוץ נזר-סירני ולמד בבייח'הספר היסודי ובבית-הספר חביבם בקיבוץ, והוא היה תלמיד שקרן וمبرיק בכל תקופה-לימודיו, אחד על חבריו ועל מוריו, אשר אמרו עליו: "יורם היה אחד החלמידים האהובים עליו ביזור – וול מי לא? את עבדותיו היה יורם כותב בקיצור ובהמציאות, אך העשין קתיפה"

דברים. גם בכיתה לא הרבה בדיבבו, אך היה שואל, מתעניין וחושב: "הצעתי פטם בשיעורי האנגלית של יורם והרהורתי בלב, כי מורה צץ לחתובן חיטב לשיעוריהם, שככיה ישב תלמיד כיווט". הוא התensus במיוחד למדעי-היפות – חתמטיקה, כימיה ופיסיקה – והקדים הרבה מומנו לטילים בסביבות קיבוצו, יורם העשין בעבורתו, היה אחראי ובועל-חושייה. בעקבות אהבתו להענד כלול ובפרט החמשון וברבות-הימים היה פעיל מאוד בגרען של תנענות, שיצא לשדי-בירוק במנגרת שאנ-שירו. הוא יייפס את העבודה בביית-האריות, ארנק את המשלחות ותחבב על גדר המשק ועל חביריו-למרעין; במילויו נפתחו חסידויות ואהבה בין חברי דורות. יורם היה עם חינני בעל פנים יפה וחין מקסיב. הוא היה חברו, אוב ליקוי וית מבויש בערב-דרקדים. אך יחד עם זאת היה עזון וחביב בחיך על מתחאות שתללו לו הבנות. שוכב היה, אהב מעשי-קונדס וסיפור בידיות. אך יחד עם לעונר לחבר בליטדים ובבעודה ונכח היה תמיד לוותר למعلن הוללה. מטבשו היה מושך ועקי, ושבהחל ממשטה החעקש חמדי והשלימה. יורם היה בן מסור ואהוב להוציא, אהב להיות בכוח במתיחה משפחתו ובשותה הקשות מצאו בו הכל עזיה, טובות עליונות ומונת הנות. גגא היה יפה תואר, תמים וגביה-קומה, בהיר-ישער ובעל עיניים שגון חכל נדי. כן היה ספורטאי טוב ושחקן-כדורסל מעולה היה חבר הבהיר של קיבוצו.

יורם ניש לאה"ל במחצית אוקטובר 1972 והזב לחייל-הרגלים. לאחר הטירונות ולאחר שהשתלם בקורס ט"כ, הוזב לחטיבת "גולני" והתנדב לסיירת שלה, בדרכו רב"ט. הוא היה חיליל מצין וחבר מסור ואחד על כל מי שהכירו. ביחסתו הגיטין בסביבות ובמסירות לחבריו ומחשב אחד החילאים הטובים בסירה. מפקדיו העיריכו את דברקו במטרה ואת עקשונו למלא עד תום משימות שהחל בבן ולהשלמן בהצלחה. ביום י"ב בחשוון תשל"ד (8.10.1973), השתקף יורם עם יחידתו בקדב הראשן על החרטון לשם כיבושו חורה מידי הסורים. בקרוב זו נהרג בעת שחיפה מאחור במקלעונו על חבריו הפצועים והנסוגים. הוא הובא למנוחת-עולםם בבית-העלמי האודז'ו בנזר-סירני, השאיר אחריו הוויים ואחות.

במכבת גוחומים למשפחה השכלה כתוב חברו, שלחם לצדו בתפקיד: "יורם נשוא מאחור לחיפוי, מרובה שאיש לא הורה לו זו. הוא דפק בסורדים וידיק אותו באש. איyi יידע אם עשה זאת במודע, מכל מקום היה זה מעשה-אמין מאד"; חברים ביחסתו כתבו על יורם: "במגע הראשון היה לי על הגב מטען כבד – מרגמה ופצצות. יורם התנדב לקח את מטען-הפצצות. שmasklu היה 12 קילו ומאוד לא נור לשאמן. ידעתי כי יורם סובל בגלאי והוא לא פلت מיליה המשך לילכת"; "במגע אלונקה אורך מסודר היה לי בעיות עצומות. נאנחתי וגאנקתי וירם כל הזמן עמד אויש בצדדי תקיפה; ברגע אחר, בקטעים האחרונים, אוני ממש גאנזותי וירם דען אותו. זו היה דוגמה לרצון העו להמשיך ולהגיע למטרה".

קיבוצו הוציא לאור חוברת לזכרו ובזה ובריט על דמותו. כתבה אמו: "ההשתיה וכחו-ירען ליווה בכל דרכו. הוא התקשה להסתגל למסגרת הצבאית הנוקשה ואמר לי סעם: 'אמא, את יודעת מיהו הגנוראל הנдол ביזור? זה האודז'ו, האודז'ו החפשי'. אבל הוא לא חסך מאמץ כדי לחת את המכתשים'. חבריו כתבו עליו: "יורם היה דמות

מיוחדת במיןה, בעל אופי ווופי שלא ניתן למצוא הרבה כאלה. היה לו משמעה כאצילי, נעים ונגן. תמיד נחגנו להיות ביחדו ולבן הוא ופת להערכה מיוחדות. הוא בולט לא רק בחיה-חברה אלא גם בעבודה". בחוברת מוגאים דבריהם שכתב יורם עצמו: "היסוד של בעייח'-העבודה במשמעותו ולבן הוא קדום כל במו-ו' העבודה והליך, חדש הבעיה היו וכן בעיות השווון והשיחוף בין חברי הקיבוץ, גלון בחינוך שנינתן לילדיהם גדלים במשק. החינוך הוא קודם כל הדוגמא האישית שנותגמים המבוגרים... שינוי לטובה יכול לבוא רק אם תתollow התעוודות פללית מעד חבריהם החביבים, בראש דראשונה, לתקן את דרכיהם הם".

חטיבת גולני ערב מלחמת יום הכיפורים (אוקטובר 1973)

בחודשי החורף ובחודשי הקיץ של שנת 1973 המשיכו חילוי חטיבת גולני בשגרת אימונים ובפעילות מבצעית. באפריל 1973 קיבל המודיעין הישראלי התרעות רבות על היערכות הצבא המצרי למלחמה, שנ通告ה לפrox במאצע Mai 1973. גם הפעם העיריכו ראש אמ"ן ועוזריו כי ה"סבירות למלחמה נמוכה". לעומת זאת העידך ראש תמושת, כי קיים חשש סביר למלחמה. שר הבטחון והרמטכ"ל לא קיבלו את העריכת אמ"ן, והורו להתכונן למלחמה במסגרת "כוננות כחול-לבן". חילוי המערך הסדיר של צה"ל ובכללם לוחמי גולני נקבעו לכוננות והחלו בפעולות שונות לחיזוק כושר הלחימה וההגנה. בחודש אוגוסט 1973 בוטלה "כוננות כחול-לבן", הוחלט לקצר את משך השירות בצה"ל ובוצעו חילופים במטו"ל ובפיקוד הבכיר. חטיבת גולני החלה בהכנות נמרצות לקרואת כנס גדו"ל בפרק הירקון בת"א, בו אמרו כי לחשתחף כל יוצאי חטיבת גולני ב-25 שנים קיומה (1948-1973) כחטיבת סזירה ולוחמת. הכנס נקבע לחול המועד סוכות תש"ל' (10.10.73), והסמה"ט סא"ל רובקה אליען ניצח בחודשים אוגוסט-ספטמבר 1973 על ההכנות לבנים.

התקפת-הנגד בחזית הצפון (עד 10 באוקטובר 1973)

התקפת-הנفال של חטיבת גולני בנסיון לשחרר את מוצב החדרמן הישראלי, ביום שני ה-8 באוקטובר 1973, הייתה ראשיתה של התקפת-הנגד גדולת כל כוחות צה"ל ברמת הגולן. מתקפת-הנגד התנהלה במשך שלושה ימים רצופים, עד 10 באוקטובר 1973, ובסיופה הנדפו הכוחות הסוריים משטח הגולן, וצה"ל הגיע עד ל'יקו סגול'.

"המאםץ העיקרי" של כוחות פיקוד צפון היה מכוון להדיפת הסורים מהഷטה, שנכבש על ידים בדרום רמת-הגולן (מנבול קויניטרה-ג'פה בצפון-מערב ועד ביורת רפיד-רמת-מגשימים בדרום-מזרח); אוגדת תא"ל מוסה פלד ואוגדת האלוף דן לנור פעלו בשותף בצדדים: רמת-מגשימים-ג'וח'ידר, גמלא-כוזנה ויהודיה-חושניה.

אוגדת תא"ל רפאל איתן, בתוכה לוחמי חטיבת גולני לדבות חילוי, גדו"ד "גדיון" ולוחמי חטיבת ג' לרובות חילי גדו"ד הטענים "סעד"/סיעעה למתקפת-הנגד הפיקודית. חטיבת הטענים בפיקוד "יאנוש" בז'יג בלהמה בקרבות שב"ש קשים ביותר בגיןות קויניטרה והחרמוןית, צוות-קרב גדו"ד מוגבר של חטיבת גולני בפיקוד אמ"ר דרווי הופעל כאמור בנסיון לשחרר את מוצב החדרמן.

הקרבות על החרמון

6 עד 8 באוקטובר 1973

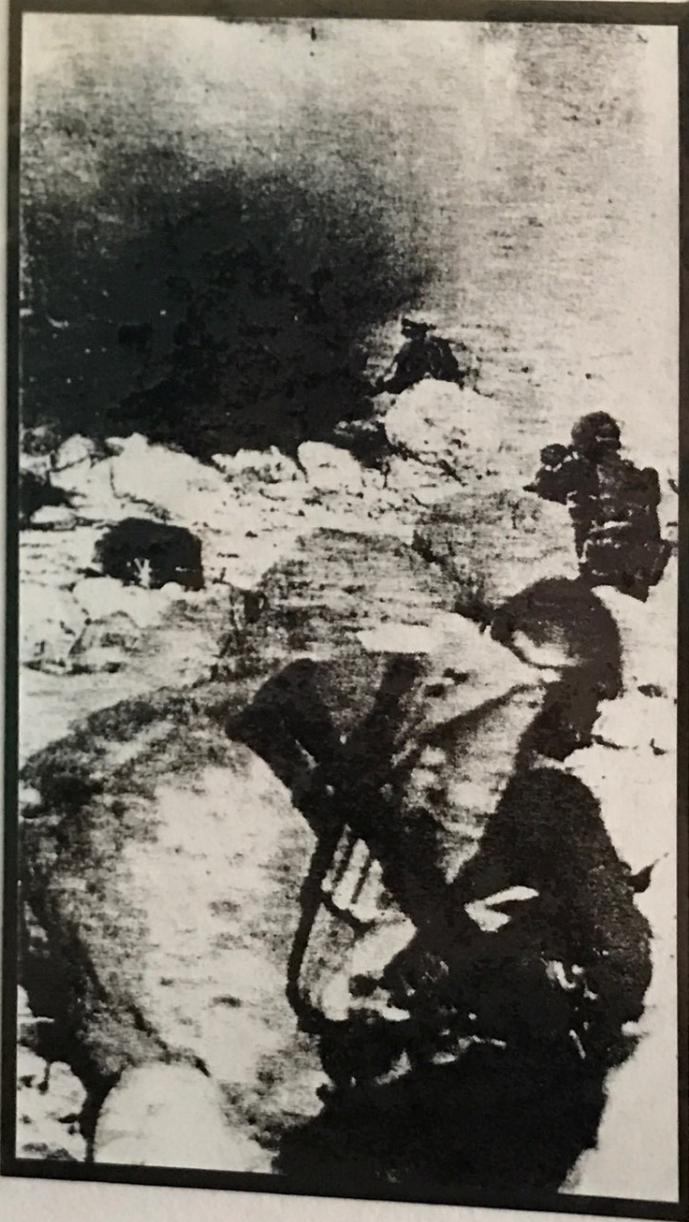

מפקדיו של יורם - קבוצת פקודות

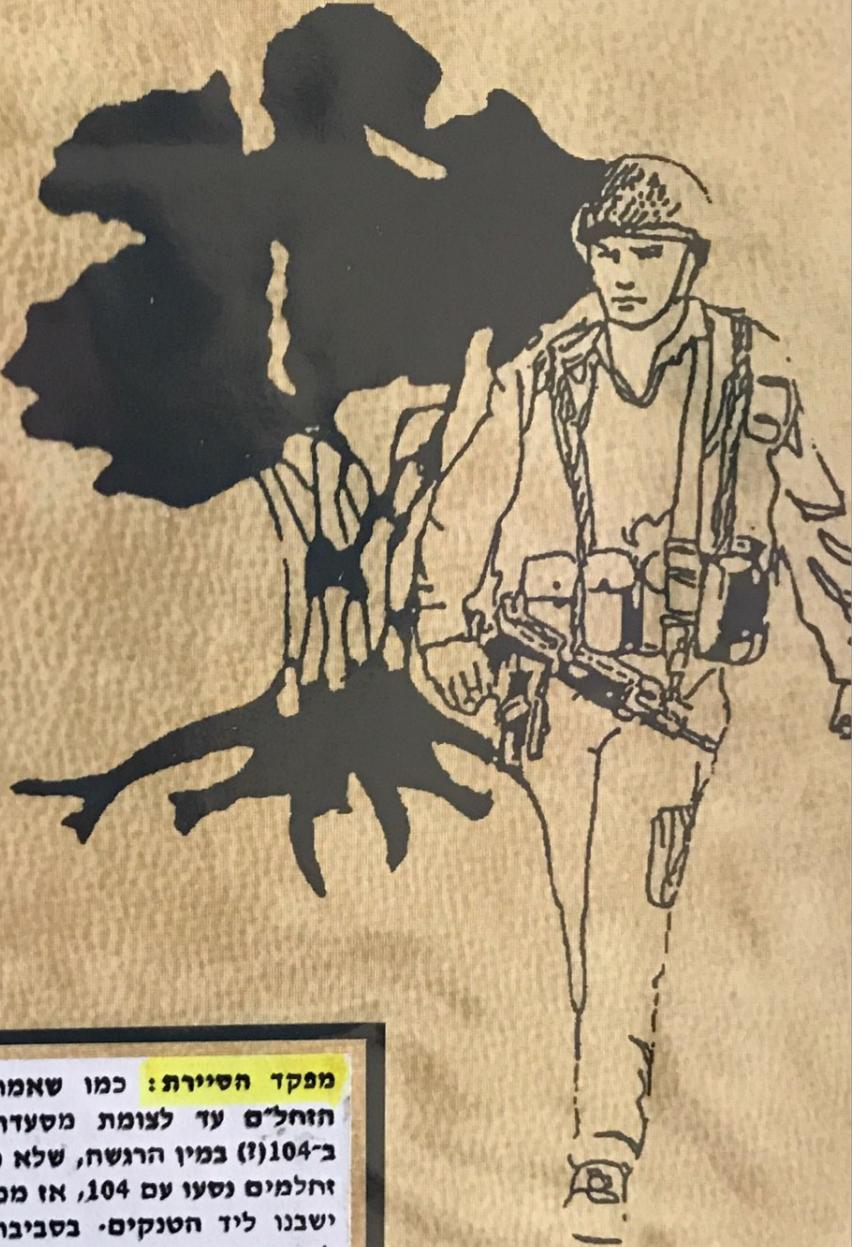
הטיפוס לחרמון

מוצב חרמוני

מפקח חסירות: כמו שאמרתי קודם הצלחנו להגיע עם חזהלים עד לzonת מסעדה. חלק מחסירות כבר ישבו ב-104 (?) במין הרוגה, שלא נחיה במלחמה. אני זכר שכמה חולמים נסעו עם 104, או ממש חרה לנו, שאותנו לא לקחו. ישבנו ליד חטיקים. בסביבות הבקר חתברר לנו שעולים לחרמון — כל גדור 17, ואנחנו בתוכו. סופחו אלינו גם כמה טנקים. התחלנו לעלות למעלה. הגענו למטעים של התפוחים, קעת לפני מגדל שם. עברנו את הנחל. מיזרנו לעלה. עברנו את מגדל שם, וחתךינו לעלות בכביש העולה לכיוון חרמון. בדרך החבורה מהכינרת ירדו מה-חולמים והתחילה ללכט, לטפס לאורך הרכס בכיוון המוצב, בזמן שנדו 17 המשיך על הכביש.

טיפסנו לעלה... הייתה איזושהי התנגדות. אחר כך הייתה אש נוראית. ממש מלחמה. היו חלק מאיתנו שעלו בצד השני של הרכס, והוא לעלה. הגענו לעלה ו...

החברה פשוט התחילה לזרק קדימה ולהסתער. הם נתנו לנו להתקדם די קרוב, ורק אז פתחו באש. יורם נשאר קצת מאחור וופק בחם. היו כבר הרבה פצעים ומספר הרוגים. ניתנה חוראה לסגת. מתברר שיורם נשאר שס עוד כמה רגעים לחכות...

אליה נשארו הגענו למטה, עלו על חזהלים. כמעט אף אחד לא קלט מה בדיק קרח שם, שיורם חרג ושלל חרוג. ועוד כמה אחרים. אף אחד לא ידע איפה יורם. אף אחד לא ראה אותו נפנע, אף אחד לא ידע מה אליו. חיידה כשירדה, כל אחדלקח פצע. ניטו לבדוק מי ישנו וממי איןנו.

יורם חיפה על הנסוגים וחפזועים ונחרן.

יום רביעי 21.2.73

שלום לכולם!

מנגד הפסקה לזרה (באחת קדרה) כדי לכתוב פה奴 או יותר בראצלי פרלום.

מרגניות טוב את הרירים כפי שהיא צפוי, והתבהר מיותרים לזרה. יש אולי שחוшибים ברצינות על פרישת נקווה זהה, כפי שאמרות שבתודה זה החלק הקשה ביותר, ולאחר מכן מה מתרגילו. אבל אופן, שיזע זבדיה נמצאות במרקם הגיגינו (שווין משום שסדר היינו גוררים את הדבָא, ושבידה משום שמכללים שם ערוקים).

מתקרבים באופן אליו למורי לכוון השבת. שבוע ארוך הרבה יותר מדי. אבל אני מאמין שהוא יגיע לסוףו בכל זאת. השאלה היא רק באיזה מצב איבע הביתה. מסתבר שהילדים טובות לא מתבטאת רק בכניסה טוֹן אלא גם, ובמקרה הרבה, בנסיון נקי.

להתראות

ירום

יום ראשון 4.2.73

שלום לモרתנו
אני לפעמים מתבלבל והולשב שארנו נמצאים בחוץ. וזה אכן
פנטסטי. תופסים מפה לשט שלוחה. ולבלאים את האיסיני בפצעיהם
על הרגילה הקרובה. כבר חכמתי עם אמריך ערד (פלתנות). חכו
גמלון ובירלו מושתקת של שניינו יחד עם עתני הדוחות שעוזן. אם
כך יוביל לבוא לידי ביצוע. ומני שוב דוחק. ואם נסבורי להען שאר
כתבי כלל להורים וממן רב מאה. מפש לא יפה. משים מה דוחרים עז
בוחם לך תזיד ראתונה (קצת מוחר. לא?). פולם מה דוחרים עז
הריגולו. ואנחנו (הולכי הסירה) מקווים מאד שלא יקערנו עז איזה
אם לא נפגש ביום שישי הזה. אז בעז צבעוניים אני מזכיר עז
מהיריה בעיות כלל.

מה דשם מעבירים את הומן בין אימונים להקפות בלילות. אין בפה
אינו טוב שלה. יש מה לעומת זאת חובה ספר מזמן הפני לסתם.
עצבים. וחבל.

אחים בוה ואילו עוד אספיק לכתוב להורים.

להתראות

ירום

שזה בוקר

יום שלישי 1.8.72

הורים, אחים ואחיות יקרים, שלום!

לצלילי שיר החיפושים אני כותב לכם (נשמע רומנטרי לא?) איך המרגש באופן כללי? איך מרגיש המנה? איך מרגישה המלחינה המחלימה, ו איך הסטודנטית שעסוקה בהאבות פיות הולמים? אצלי הכל כרגע, פרט לעובדה שנשארתי אחראי היחיד בבית האריה (בחור חשוב עד גבה חשוב), דבר שהחלה לא לטובי. השבע אסתדל להציג הביתה לחופש, שהיה קצת ארוך מיום אחד. אך אין זה כה פשוט. המצב עתה הוא כזה, שהיחידי שיבול להדרין אותו בבית האריה (מאחר והבחור מגען השל"ת שעבד אליו עזב) הוא לא פחות ולא יותר מזעיר הקיבוץ!!! דיברתי איתו על כך ימחר והכטולוגיים שקוועה בעירה בפינקסים, ופנקסו של הניל לא היה עכו אין סיום על כן.

הMargin הכללי אצלי הוא קצת נשבר לי – לא מבחינת המקומות אלא מבחינת העבודה והמתה שיש בה. זה אולי נשמע נורא, אך אין לה כן, אני פשוט מעדיף שתגמר כבר העונה והתהיה קצת שלווה לתפוס.

הזרה היא שיש עוד חודש וחצי עד שזה יקרה.

אנט אני מנסה לחזור ולהפעיל את הראש, לאחר שהשלל שלי הרה בחופשה ארוכה מאוד, וזה ע"י קריאת תורה היחסות, כלומר לחתמי ספר שצפת את העניין, ולא את המקור של אינשטיין... מכיוון שעמידים להזכיר את מ.א.ש. הערב הגיעה השעה לסיום ולכלכת לתפוס מקוב.

אסתדל להופיע בשבעת הבא, ובאופן אם לא, הרי אופיע פצם, כן שלחתראית

לכולך

גולם

כותבים לזכרו

“בכיתה הייתה לרוב שותק, אך משלתי מגע לאיזו מסקנה, או שברה בכך איזו האריה מהרואה, הוויה מוגורה להרואה, ממש ראו זאת בעיניהם שלך ופנורמה זה הצעיר. על דעונך היהת פהוּת פהוּת גמץ וגאות, פהוּת מהרואה את ההגיוון הנשי שפהריך, ופהריך היהת חווית פהוּת לשכני...”

(שרה גולן)

“בכיתה הוא גזע בשעריו היה מאופק ובסדרי, לבנאי צפירות ווּם פא חוויה ‘ההיאוּת’ טלוּ. אבל כשדבר פה לא אנטוּוּ, ואָה חוויה פהוּת לא צפירות...”

(מלטאל)

...וירם הייתה לו נישה רצינית לכל דבר — ללימודים, לעבודה, לחיים בכלל. אני זוכרת שבעורי פימה תמיד עשו בדיחות בכיתה. פימה היה מספר ומספר, ולא ידע נבול — הוא יכול היה לבקש חצי שיועור על בדיחות. ואנחנו שפכנו ונחנינו, והיה נוח לשבת בכיתה ולצחוק. וירם היה זה שהחיה שולח בפימה מבט רציני ואומר: ‘פימה, מספיק?’ ... ואז זה נפסק...”

(גניתית)

טוט. הולך מעה כבך -

ט. אגער,

ט. גויאווער מונה אונחה זעפרן,

ט. זעפרן זעפרן

ט. פַּלְגָּה כָּלְחָתָן

ט. סֹעֵן אֶנְקָן גַּמְגָּשׁ

ט. קִינִּין

ט. צָבָעָה כְּבָדָה

ט. זַבְּגָּן

ט. אַכְּבָּאָה

ט. חַלְפָּה

ט. בְּלַבְּזָרָה

ט. גַּלְגָּלָה

ט. נַעֲמָן - חַיִם

ט. זָהָב גַּמְגָּשׁ, זָהָב,

ט. זָהָב סְפָּרָה גַּמְגָּשׁ

ט. גַּלְגָּלָה גַּמְגָּשׁ

חַרְבָּה, חַרְבָּה אַלְפָהָה

ט. זָהָב גַּמְגָּשׁ

ט. זָהָב גַּמְגָּשׁ ?

ט. זָהָב גַּמְגָּשׁ ?

ט. זָהָב גַּמְגָּשׁ ?

ט. זָהָב גַּמְגָּשׁ ?

ט. צָבָעָה זַבְּגָּן

ט. זַבְּגָּן וְעַלְפָּה זַבְּגָּן

ט. זַבְּגָּן וְעַלְפָּה זַבְּגָּן זַבְּגָּן

ט. זַבְּגָּן זַבְּגָּן זַבְּגָּן

אנַי רְוָאָה אָוֹתָךְ לְפָנֵי

אָנַי דָמוֹתָךְ חַמְפִירָה וְחַזְוִיתָךְ

אנַי רְוָאָה אָתְ חַיּוֹכָךְ

וְאתְ בְּלוֹרִיתְ הַבְּלוֹרִינְ הַמְּהֻגְבָּעָה

וְוְרָם !

מחיל חיין האדר גקופד בלען עס,

אנַי חַשְׁ אָתְ עִינְיָה חַכְלָתְ שֶׁלָּן

דוּקְרוֹתְ בְּנִשְׂמָתִי

אנַי גַּוְשָׁם אָתְ יְשָׁוֹתָךְ הַמְּפֻזְדָּגָה

אל חַוְכָּכִי לִיבִי

וְוְרָם !

אתה נפלת על הבגדה המולדת, פּוֹלְדָּהָגָה

אָךְ זֶה עַתָּה הִיִּתְ עַמְבָּדָה

אָךְ היה סְמוֹךְ וּבְטוֹחוֹ:

דָמוֹתָךְ תַּהֲיָה חַקּוֹקָה בְּלִיבֵי לְעֵדָה

את שְׁתְּחַלְתָּךְ אָתְ - נְסִים אַגְּהָגָה

שְׁמֹורָה עַמְדָה לְגַזְחָה

יהי זְכָרָךְ בְּרוּךְ .

בָּאָשָׁר אָלָךְ אַחֲרָךְ אָוֹתָךְ לִידֵי

וְוְרָם ! גַּבְ , גַּבְ

לְכַרְיָתָה וְאוֹסְקָד

לְפָהָ-בְּנִפְשָׁה חַיָּה בְּעַרְבָּה, חַבְיבָה,

לְבָרָעָה חַזְ-רְגָחָה, זַיְוָה פְּנִיָּה מְפֻכָּבָה,

לְעַבְנוֹ פְּטַלְ-שָׁחָר, רְזָבָנוֹ פְּאָבִיבָה.

לְאַפְנָגָה לְקָחָה בְּזִידָזְ-רְשָׁעָה אַקְזָרָה,

לְהָרָא לְנָגָה מְגָנוֹ בְּאַפְוֹןָ מְפַגִּי-צָרָה.

לְעַרְהָה - וְהַגְּטָעָה חַרְהָה גַּעֲקָרָה.

לְעַמְוֹדָה כְּלִי הַקְּרָבָה, גְּבָרָעָשָׁה הַתְּרַחָה

לְמַרְוּם לְאָנְשָׁמָעָה קֹול קֹוָרָא "אֵל פְּשָׁלָחָה".

לְעַרְבָּנוֹ נְתָן אָתְ בְּפָשָׁה - וְגַלְקָחָה...

אָמַר כְּלֹבֶד
בְּלֹבֶד בְּלֹבֶד
בְּלֹבֶד בְּלֹבֶד

וְלֹבֶד וְלֹבֶד
וְלֹבֶד וְלֹבֶד
וְלֹבֶד וְלֹבֶד
וְלֹבֶד וְלֹבֶד

וְלֹבֶד וְלֹבֶד
וְלֹבֶד וְלֹבֶד
וְלֹבֶד וְלֹבֶד
וְלֹבֶד וְלֹבֶד

*

וְלֹבֶד וְלֹבֶד
וְלֹבֶד וְלֹבֶד

וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד

וְלֹבֶד וְלֹבֶד
וְלֹבֶד וְלֹבֶד
וְלֹבֶד וְלֹבֶד
וְלֹבֶד וְלֹבֶד

*

וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד
וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד
וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד
וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד

וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד
וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד
וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד

וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד
וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד

וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד
וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד
וְלֹבֶד וְלֹבֶד וְלֹבֶד

קשה לי להאמין שלא אראה אותו יותר - גבורה, יפה, עם עיניים כחולות, רציניות, ולפעמים צוחקות. קשה לי להאמין ולאقل את המחשבה שיותר לא אשמע "מה העיניים ביחס", ושלא אוכל להחזיר: "טוחבים, ואיך אצליח יוז?", בר קראנו זה לזו והיתה מזון חיבת שמות האלה.

יורם היה ידיד ממש כל השנים, וכשהתברגנו הידידות מהדרקה. אני זוכרת בכיתה, בזמן מבחנים היינו קבועים סימנים להעתקה. ב מבחני מתמטיקה אני הייתה דוקמת על השולחן, אם הייתה זקופה לעזרתו, וב מבחני אנגליות הוא היה דוקם על השולחן. יורם לא העתק. הוא היה הגאון, והיה נזקק לי באנגלית רק בשעת צרה רצינית. לעיתים כשישבנו בהפסקה הגדולה, או אחר הצהריים בכיתה ישב על הספסל שמאחורי חדר הטבע והיינו מעשנים, יורם תמיד ביקש את ה"סוף" ואנחנו השיגנו לו את ה"סוף" וzechko וגהנינו. היו זמנים יפים. וזכורה לי בעיקר השבה האחרונה לليمודים. יורם היה רציני ולמד ברצינות ועזר תמיד לנזקקים. אני זוכרת שיום אחד הופיע לכיתה בתספרות חדשה, גוזץ מעל המצח קצר קצר במקומות הבלורית, טליותה אותו ממש שגיים. אנחנו פערנו פיות ועיניות. הוא הקסם ושבה לב.

ואחר כך הלכנו ארבעה מהכיתה לשדה בוקר לשנת שידות. היה נפלא עם יורם, וiperah ועתליה. הרגשנו קשר ויידענו שאנחנו חייכים לעזרך זה זה להיקלט. יורם עזר לי מזון בשדה בוקר. הוא היה דמות חשובה בגרעין וכולם אהבו אותו. אם הייתה זקופה לשוחה עם מישחו, תמיד מצאתי את יורם וiperah בחדר והיה אפשר לשבת, לפצח גרעינים ולדבר, להביע דעתה. לירם ולמי הייתה הערכה הדדית וזה היה נפלא. כשהאתה לדעת על סרטיים ושחקנים פנה תמיד אליו, וגם כשהי שאלות, ידעתי שמאצא אוזן קשחת אצל יורם. בליל שבת ישנו תמיד יחד, והרגשנו במשפחה אחת גדולה. היה טוב לחשוף את הקسر, ויורם היה חוויה חשובה ויקרה בקשר זה.

גם כטangi מעלה מחשבות אלו על הנגיד קשה לי להאמין שלא אראה אותו יותר. אבל חייכים להכיר בך, להתמודד עם זה, להיות עם זה, ומה שנותר הטע זכרונות, שכולם יפים ויקרים. הפעם האחרונה שראייתי אותו הייתה ביום החותמה של יוסי. הוא הופיע במדים והיה חיל מדרשים ביופיו. שוב החלפנו "יוז" ו"גיחס", והוא נחדר. אין יכולתי לשער צו תחיה הפעם האחרונה! קשה להביע את הכאב במילים. ובאמת נשאר רק להעלות את היפת והזכיר שהיא בך.

זו הפעם היחידה שככל-כך רוצה אני לכתוב דבר, לכחוב דבר יפה - מأد, מבטא, גווני, לא-טגרתי, לא יומרגי - אבל מושלם. משחו טיצליה לאוצר בו לפחות חלק מארן, משחו מאישוחן, מדמותך. אבל טיהה דבר השלם לעצמו. רוצה מأد, ואיני מסוגלת. נכוון, עולות בי אמונות רחוקות וקרובות, שברי דברית שאמרה, מחשבות מחשבת. הם מסרבים להכנס למסגרת הצרה והcobalt של מילימ' וגירר.

בוקר של יום למודים רגיל. הארייך נעור בבהלה חור נסיוון להציג את הדקota שעברו, בחדר הימני קזוני שלות מוסיקה המופרת בקול הקריין המודיע כמה דקota נותרו עד לשעה 7.00 הגורלית. היום תמיד נפתח בפתחות הטרגזיסטרו. בדיק בזמן המשפיק לצעידה מספר צעדים ידוע, אתה יוצא את חדרך, תתיק המסדרם למשת בידך, ומגיע באעדים ארוכים לצלצול. ארום הבקור. בלחוץ נגנו להטלואץ על הסדר המינוח שלך. במשך זמן ממושך הייתה מביא, מכין, וחורך, מסדר, בהתרכזות האופיגנית לכל מעשין, הייתה זורה מלחה, וזה מהכן יד ביד כשל פגיר חיוך של טמחה וסיפוק, וחור 5 ד' גומר הכל. והיו טויליט. לרובה נגנתו ללבך אחרון שבידך מקל. כהה בשלווה, בורר לך דרכיהם מקוצרות, כהה הולך וכל עד במחשה תחילת יסודו. בכלל, הכל שעשית ואמרת היה במחשה, משומך אך הקשנו לך בשימת-לב מיווחת. בכאה היה לרוב שותך. אך מטהית מגיע לאיזו מסקנה, או שערכה בר איזו האראה שתואמת היה מוכרכ להגיא, ממש ראו זאת בעיניהם שלך ובאזורה בה עצבעת. הדבר עליו דברת היה מגובש וברור לך. על דעתיך היה מתחוכח, ובמראך דב מנסה להראות את ההגיון היישר טבדברין, חור נסיוון לשכנע - כמעט תמיד תמיד היה בכר.

והיתה העבודה, ברור היה שזו נקודת רגישה שלך. מהערות מקרים שבשיכחה צע המכاب האמתי שחתם כסדירים לא היו נראים לך בסדר, וצעריך לנחות אחרת. חלמת על יום בו אשוב מבוגר - לשנות. נראה היה לי לפעמים שיש בר מהדקות, העקבות והאמונה שבתקני-עולם.

וירעם במדים. הינו כולנו בחתונה של יוסי ביום חמישי לפני המלחמה. אתה ודוב הגעתם במדים. היה מוזר לראות ילדים מהכתה - חיילים. זה לא התאים לכם, ואנחנו מחרתם להחלبش באזרחים.

אמרתי דברים -

אבל בעצם אין זה מה שבאמת רציתי לומר, ואת רציתי - אי-מי מזליה לבטא. מה שברור לי, יורם, סכל מי טהור אוthon וחי בקרבתך תקופה, ימשיך לשאת את גוכחותך המשיח בכל זמן. יטפרק לחוש בר מתור נופים, דעות וחפצים. כשנשב יחד, חשב ביניינו. מקום היה אהנו, ונשאר אהנו. גם אם לא נאמר זאת בגלווי, הרי סכל אחד בלבו יחשוב: יורם היה אומר בר, ויורם היה עושה בר. אתה ממשיך אתנו בחינינו שלנו.

הידיעה על יורם נודעה לי בחדות, ושדורות מילואים בטעודת-א-טודע - גדרות
חמד של חכלת וצחוב, של שלוחות עמודה, חלונות צלולים וחלונות הטעודת-א-טודע,
מקום שלו ורבות, שהיה מקום מלא מומחיות, ותחפוש, כי אפשר לסתום מזנוק
מציאות נוראה. היה בתוכי, אין דעתך עד עותק גוף, וזה חלה מטה',
ירם איננו יירם הגבורה, בעל עז, תחלה, כה אפשר רק לסתום מזנוק
ולשمرם עמוק לבנו.

זכרת אבי את ביגנו, שאנו שוכנים ליד טולון הכתיבת נביון של זונם,
ולומדים מתמטיקה. יירם היה "מורחת" ממשית ור. אל אפשר אם שיטם גל-בוז
הגדרת שלו: "הסבירתי לך פעמי אחד, הבן? הוא כן, השיב פציג'ה והוא עז מהר,
אבל תפתקי לבד". הסביריו היו תמיד בדוריים ומוסכמים, אבל אבי מתרדי היה אז
בעיה, כשהוא כבר גמר את שעריו המתמטיים, הספרות ואולי אפילו האגדות והחידות.
מעולם לא הבנתי ולא אבין מהיכן היהתו לו כל כך הרבה סבלנות ורצון לעזוזר לי,
ולשאוף אולי יותר מנגני להצלחה. כמובן סכל זה לא היה לפניו. הצלחה, ורק
בזכותו הצלחה. חשבתי אני שימושו היה גדולה מפל, כנראה לו שפברטי או
הבחינה.

יעוד אבי דוברת: יומי היה חברו המובהק של יירם וסביהם היו מתרדיים ורוצחים
כל - אם במתמטיקה, ואם בហאות. ויש שהיו מתרבים מי דאסון יפייג "אומות"***
ירם היה תמיד המצח, ויום היה שם בהצלחה.

ירם היה מיט שקטם שחררו עמוק. תמיד היה מסתיר עצמו, שקט, נושא כל
הכלים, וכל מה שאמר ומה שביצע היה מלא רור, דיקירות ומחשבה. הוא אהב לעמוץ
על דבריו בעקבות לא רגילה, וויכוחים ביגנו היה נטבים לאורך ימים, וברוב
המקרים היה מוכיח כי הוא צודק.

תמונה נוספת שלא תישכח מעיני, והיא: יירם וכדור של בידו על מגרש האכדר
סל. זה היה המשתק שלו. הפסקה של חמץ דקota היה מנצל לאימוני כדורי סל. הוא
היה אסף בזה. עשר בנות היגנו נגיד בן אחד, והוא היה מצליח לחמוך ולטבב את
כளון. ולבסוף אף לקלוע לסל. מיד עם סיום הלימודים, הלה לסתה בוקר לשנת טרות.
שדה בוקר הייתה ביתו השני. שם הפעיל את כל כוחו ומרצו. העבודה שם הייתה
יותר THANWA מאטר חופה בבית. ולאחר שסיים את שנת השירות, הלה לא צבא.

ואחרי כן -

ירם קירנו לא ימשיך כפי שרצינו סימשיך. הוא נפל, נפל בגבורה.
דמותו לא מטבח, היא תיסטר עמו לנצח.

יעל א'

אם הדברים שקוראים בעולם הזה הם לא רק שרירותיים, אכזריים ו-absurd, אם
יש משמעות וטעם לכל זה, אם המלחמות בכלל וזו בפרט תורמות, אם טמון בהן א-
ערך, לא אדע. ואולי רק נפילהך יכולת לומר לי, שאולי, בכל זאת יש איזשהו
הגיוון בכל זה, שאולי המחבר שאנחנו משלמים הוא כל כך יקר, שפטוט לא יתכן שהוא
לו תמורה.

בଘ המחוור בתקשת לשיר טולו. לא רצית (מהי אבי זמר?). בסוף הסכמת (הבטחנו
לך שאיתה שאר אחוז) : אריך לשיר, אך נשיר, מה כבר יכול לקרות? לא עשית מזה
עבין, כמו שלא עשית עבין מסום דבר, ותמיד רציתך כמור לא לעשות עבינות.

רווח חמימים ורענן טל גשם ראמוני, מתחדשת ויזכרה על פניו כל צמחי, ותפקידו
מרופדים מפרי חורף ראמוניים, ומחזקם עונת אביב - לזרות ולחזקה... ועוד, בצד
בגזרים הרכבים ומשלחת קלה מפי. לא עוזר, וכבר אומרים: "זו שנותן עמל" פה אין
עוד להגיד?

אתה מבוקע לטבות, ואיך אספֵר. אומרים לך איך תשבו ותשבו ותשבו
קורצת בדרכך; ובכך נזכרין, כהטענו לך מקודם כי משלחות וטלחות
אנו מנסה להזכיר בחוויה פטוחה והכל דרכו שלך ותקון, ותשבו ותשבו, פה פה
כמו לנשות לפרק את חלום, וזה מפץ עונת טלמותה בזילת. עוזר לך משלוחך על
הבעודה ממק ערב קבלתך לחרבו. מחייב חישובו מהריך זה שצורך מילוי
השכונות שעה היה לעצין, וכך גם סקדתך, אלה שם עטשי, וזה לפען שומשין,
אנו מאמין לדבריהם. החיבור כובל וכוכן, הגוזן, גוזק, גוזל, גוזל גוזל גוזן,
ולכן לדעתך, לא עטש, ולא יטוף ופצע השכונות. בודק שפצע מילוי מילוי יתכן
הציגו אמתות ולא זאת שטח אסגולותית שחיות. ומידלו זה מילוי אלן, טיקו
המלחמיקה.

וזכרו מבדיעץ למזהה: כשתיבוץ מפנה עזובה עדשה זו, כי עזוב מילוי פה ושם
בארוחת הצברים, שנוטף שעז בעודה כדי לשובו לו הקיף. כאותו זה מילוי לטרון
במש בבור, ולכן לי זה דראם מוגזם ובלתי אוזק לדודש מילוי בו צה, ושלו
המחלבות ערatty למרץ, וכטובן נעצתי בעצמי דאנזון לкриאה. אבל יזבך לא מילוי
מרקיאתני ואמר לי: "בז, אל תלבי לעבוד, מה פלאם שלכי, זה מה מוגזם זי לא
האמנתי למראה עיני, אבל שנייה אחר כך מצאתי את עזמי ליר עז זעטן".
אנו מתקשת לזכור את יוזם אוזק, כועם, מטורף, מערום... ולפעמים רימזין
אוזלי ההביע ומחשכח שבך בגדי על הרשות, אוזלי אתה לא מסיק מדברים - אבל
עכשו אובי כבר לא בטוחה בך, כה טאייגי בטוחה בסוף דבר.
זרם, אין שהמלחמה הזאת מדערת, שוברת והורסת את כל המסדרות, האסגורות,
הבטוונות, אין שהכל הולך לאיבוד! ואולי אתה יאת מפנה שלם יותר מילוי?
יש מיללים לרַב - לשאול.

וחמשות מדרות מיללים, וההסברים והטקבות מרוקחים והאמיות והבטחוות נפלן
איתך.

מייתו כתוב שלהתבגר זה בעז לחיות יתומות. ואנחנו היתומים לפה יזדעים יותר,
חפרי ישע וחסרי אונים בידיעתו; יותר נבוכים ומסרבים לחמיין, שאחת הבוגר הילד,
שלא שכח שלא חסרת ולא יתמתה, לא ביבינו אהה, להפריך בקולן הבוטה, המרגיע,
בעינינו המאמינות - אם הסירות הדת.

אתה, שידענו שתמיד אפשר לסמן עלייך, שלעלום לא אכפת, אתה תמיד מטבונע
ומחימן... אנו נזכרת שכיכתך י, אולי יא, התווכחנו פעם, אתה ואבי, על מטהו,
ואני אמרתי: "טוב, זה לא בטוח" ואתם גיינט אט את הפילוסופיה לעזרך, ואמרת לי
שגבך בר אפשר להתייחס לדברים (כלומר, לא להיות בטוחים לגבייהם), בר טאנזי יכולות
לפקק בדבר קיום הקיר טל החדר. אולי סטט נדמה לנו טהו קיים? אולי הוא רק פרט
תעתוע חושינו? התקשיתי אז להבין אותו, בכ"ז להתווכת עם יורם היה לבבי עניין
צריך להזהר בו.

אותו מיתתו כתוב - שלהתבגר זה ללבת ברוחב גטום פרידות. ואנחנו נטפין ללבת באו
רחוב, משוללי כוח רצון להמשין, אסמים, חזעים ותוהים, וביצבר או במאפֵס פל אחד
המשו אבומת איוותם לנו את החינין וגם בידיעו זו איבנו בטוחים - באיזו

יכם.

ירם!

ושוב אנו עומדים חסרי אוניות, שפל רаш, אפסים, מול נוכחות הנוראה של
המורות; אותו זה שכעת גטל מאייחנו את יורם - יורם שלבו.
מה יש לוור וללא נאמר עדיין? שהיה כזה, וכזה וכמעט לא יהיה יותר?
דומה מן הסתם שבל הדברים הנאמרים ובכתביהם על אותם שנפלו - דהים וחוזרים.
ונכון, הם היו כולם חייכנים, צערלים אוחבים ונאהבים, מלאי חיים, מכבים
ושאיפות. אך כולם גדע חרמש המות כהם ומלאו עלומיהם, בחלילת דרכם - מביטים
קדימה.

ברוחנו אנהנו, החיים - כוויות, זועמים, ואבלים, לספר את אגדת תייחם
ובבורותם, חיים שהנכו וכבו לעד. מה רק ניתן לעשות כדי להשיבם לחיים - והיה
נעשה בחשוכה בהקרבה, ברכזון יוזק להשיבם אלינו. אך אפס, ידו של המורת חזקה
עלינו. ורק זעקות הנוראים, השוכלים, והרעעים עולות להן למלחה עטיפות קרעין
לכבודם בוכים, זוכרים, מבקשות - א נ א ל א ע ו ד... והדמעות הנוטפות
להן מהו חווות - ל מ ? למה אתה, השוב כל-כך העדין והמבחן, העוזר והגפל
למה אתה - י ו ר מ ???

ספרמה זאת לא מרפה מנגנוני ממד הבίעה הידיעה על יורם. מה לא היה בז'ורם ? כל המילודות הטובות, וכולן בפמיה. לירוחתיו את יורם מקרוב - רחוק מז'ורם זו הפעם לבית התינוקות חיבורוק, פועלות, ילד בן, בית-ספר, נער, בוגר, צייל.

לא הבהיר את עצמו, לא היה דברן, לא חבר'מן, לא פנחייג. היה אחות בכיתהו, תלמידה, חבר'ב, געימס. עיבנו טובות, אולוי תלמות, אולוי מפעדרות ממעדרות, לא פניה מן הילדים המפוזרים בתוכנות מיזוחמות, אך אי-אפשר היה לתאר את צלען ועלפערו. שאחיהתי מורה בכיתה, תלמידים ישבו בשבי גורן ויזורם ישב בדיזון מלוי. געימס היה לראות את פבגיו היפלים, הגלויים, או חום פילדות גוףו, וכטיפות החזה פיזיקת הנפש. היה תלמיד שרוץ, אבל לא חכין מידי את שפורייו, לא היה מבדיק ממעודזותיו, אבל כולן היו נבורות, לא שתח' באגמ' את דברי המורה ולעיניהם אף פבריע, או, הערחי לו, האבנה אליו את עיבנו המאיירות, את חיוכו הפלבג וידעתינו הוא איזלקן חכם, באחן, חייב תלמיד להקשיב תמיד ? לא פחוות מדי, אבל בו לא יותר מדי - זעלאן היה עיבני איך ידע נער זה להיות כה מושלם, כה מאוזן בכל פידוחיו ובכל תלמידותו ? הנה, אני פוגש את יורם על-ידי חבר האוכל או הווא בכיסו לחדרי למסור דיסון מילאים מיטמות, אבל כל כך טוב מבט עיבנו בהירנות וכל כך מיטיבות תלמיד המעםות השלמה. תמיד היה געימס לפגושים אותו. שבסגנו לשדה בוקר ליום המודלים הוא הרבה לנו את החדר ש"גוקה" לכבודנו והסביר בחומרך רק ולוות את כל האסנתרים שסודרו באורתו חדר בצריף.

לא, לא היו לי עם יורם שיחות ארוכות ומעמיקות, לא ידעתי את מחשבותיו ואת רשות לבו, אבל חתמי את החותם שבהתפעתו ובמעשיו והוא אחד מן המעטים, ש תמיד היה טוב ונעים לפגושים ולראות.

דמותו הממירה,emdites, וחוירן שפוך על פניו השזופים. כך אני רואת אותו. כן, אסוביים, הם ההולכים ולא חזריים.

מ ל ב י א ל

כל הבית כאן, ויזורם - ברגע יורם הנעים והגאנחים - איזגןן כאן.

כל הבית כאן, שחתם מתוך כובדתו של בשורת "ירום איזגןן", אסוביים תהייה ומכוונסים כבתוך שמה - כי יורם איזגןן.

כל הבית כאן - להתייחס עם זכרו של בנגנו יורם. בהמייה לב עצורה ושותקת, وليس מחרצת ביללה גוועת; בצלילי סייר מדרhips ותועים, ושרעפניו נחלים באצליים ותחויים; ובAMILIM.

כל הבית כאן, וירום חמק-עדר אל העבר האחד, שם נזקקים אין עם נאה. ונכח ישראל שם. איזורה נטממו טל הנעד יהורם בצרור החיכים של עם ישראל. נטמו האצהה; הנה היא בכל נשמות הקדושים, אשר קדשו שם ישראל למען נאה ישראל, ונתקדשו, ונתגדלו.

בכל דור ודור קמים עליינו לכלותנו, ובדורותינו יותר משככל הדורות. דורנו, דור האבות, ידע את הגורא שבנטולי השגאה והזדון וחרש ובהאכזריות - ואנו חסרנו אונגים לעמוד בפרצנו. כוופנו דאסיגנו, ודראשיגנו גערפו, והנחשול שטפנו. ואם הושטנו אגרוף-לא-כחול מול שמיים ריקים - שטחה היד, כי שטחה נפטענו.

ודoor הבנים - בנינו - יודיע גם הוא את נחטולי השגאה והזדון וחרש ובהאכזריות, הבאים לשוטפנו מז' הארץ זאת - זו הארץ, אשר בין תמרין ברתנו בריח עטה, וילעת עלתה עבר לפיד אש בין הגזרים; זו הארץ, אשר על אחד הריה לא חען אבי האומה את בנו, את יונידן, מנשה - בנינו כי וקיהם בארץו שלו.

ואנו כאן, בעבר מז'ה, חיים - כי יורם ורעניו ציוו לנו את החקים. וזכור יורם עמו, ומזוותו-מצוותם: לבחון תמיד את טעם חיינו בבחון של נצח ישראל, שעליו נתנו יורם ורעניו את נפשם.

תמונהות מחייו

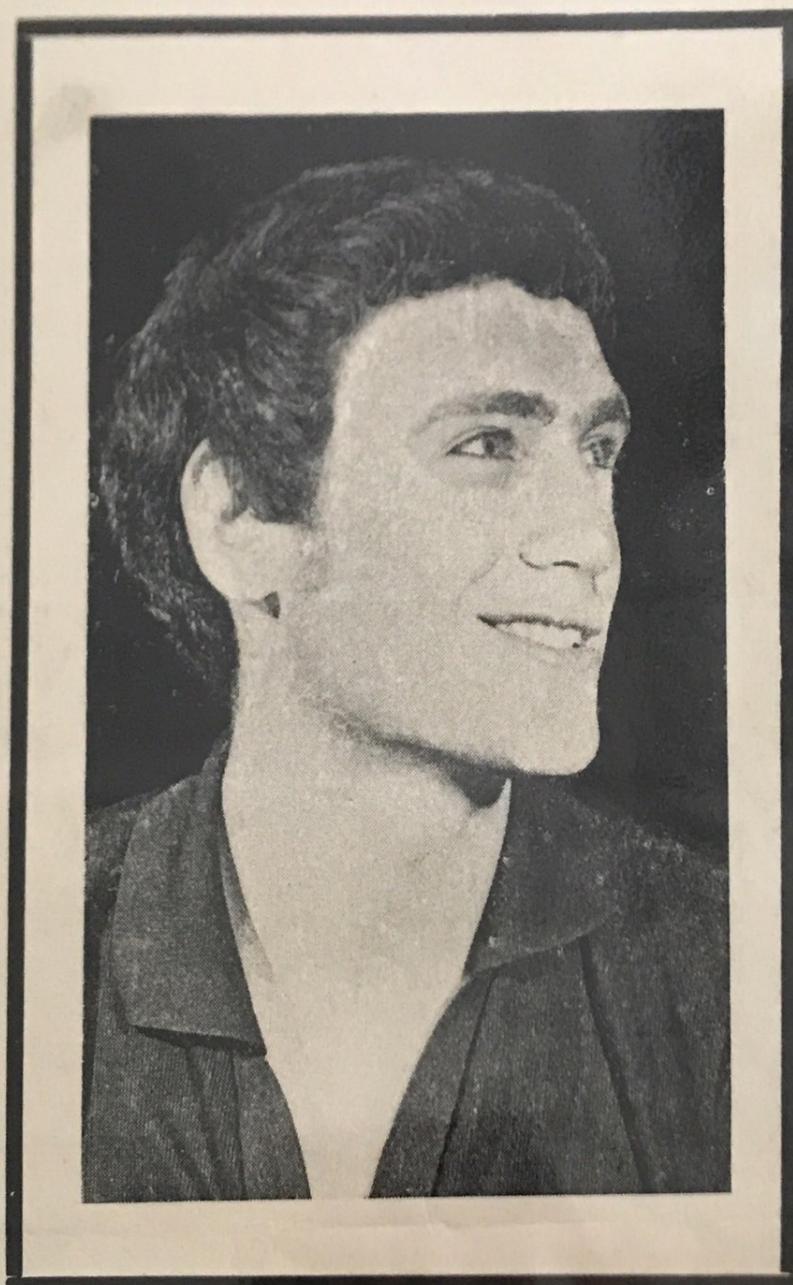

טלבו נאזר סדרני

יום ה', כ"ז במרץ ח' תשל"ד

11.73
ג'ז איזראלי ג'ז
ט' 169485

בתום שלושים

להבטחת יורם לקבור ישראל

נעלה את זכרו

אֵיר זֶה שְׁכוֹכָב אַחֲז
לִבְנָה מַעַן. אֵיר הּוּא מַעַן, לְמַעַן הַשֵּׁם.
כְּוֹכָב אַחֲז לִבְנָה.
אֵי לֹא חִיִּתִי
מַעַן. וְאֵי בָּעֵצֶם,
לֹא לִבְנָה.
אֵיר זֶה שְׁכוֹכָב אַחֲז
לִבְנָה מַעַן. אֵיר הּוּא מַעַן, לְמַעַן הַשֵּׁם.

**ניתן לעיין בחוברת זיכרון נוספת
של וסרמן יורם ז"ל בארון התקיקים החומיים.
אוגדן מס' 79**